

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 6. októbra 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti –
Rámcové rozhodnutie 2005/214/SVV – Výkon peňažných sankcií – Zásada vzájomného
uznávania – Článok 5 ods. 1 – Trestné činy alebo delikty vedúce k uznaniu a výkonu rozhodnutí
ukladajúcich sankcie bez posudzovania obojstrannej trestnosti skutku – Článok 5 ods. 3 –
Trestné činy a delikty, pri ktorých má členský štát možnosť podmieniť uznanie a výkon rozhodnutí
o uložení sankcie obojstrannou trestnosťou skutku – Preskúmanie právnej kvalifikácie trestného
činu alebo deliktu, ktorú v osvedčení priloženom k rozhodnutiu o uložení sankcie vykonal členský
štát pôvodu, zo strany vykonávajúceho členského štátu“

Vo veci C-136/20,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný
rozhodnutím Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg, Maďarsko) z 12. marca 2020
a doručený Súdnemu dvoru 12. marca 2020, ktorý súvisí s konaním o uznaní a výkone peňažnej
sankcie uloženej

LU,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, podpredsedníčka Súdneho dvora R Silva de
Lapuerta (spravodajkyňa), sudcovia L. Bay Larsen, C. Toader a N. Jääskinen,

generálny advokát: J. Richard de la Tour,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a R. Kissné Berta, splnomocnení zástupcovia,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a T. Machovičová, splnomocnení zástupcovia,
- španielska vláda, v zastúpení: S. Jiménez García, splnomocnený zástupca,
- rakúska vláda, v zastúpení: A. Posch, J. Schmoll a C. Leeb, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: maďarčina.

– Európska komisia, v zastúpení: M. Wasmeier a L. Havas, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. mája 2021,
vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie (Ú. v. EÚ L 76, 2005, s. 16), v znení zmenenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2005/214“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci konania začatého na návrh Bezirkshauptmannschaft Weiz (Okresný správny orgán Weiz, Rakúsko), týkajúceho sa uznania a výkonu rozhodnutia v Maďarsku, pokiaľ ide o rozhodnutie o uložení peňažnej sankcie vydané voči LU, maďarskej štátnej príslušníčke, za priestupok, ktorého sa dopustila v Rakúsku.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Podľa znenia odôvodnení 1, 2 a 4 rámcového rozhodnutia 2005/214 platí, že:
  - „(1) Európska Rada na zasadnutí v Tampere 15. a 16. októbra 1999 schválila zásadu vzájomného uznávania, ktorá sa má stať základným kameňom justičnej spolupráce v občianskych aj v trestných veciach v rámci únie.
  - (2) Zásada vzájomného uznávania by sa mala uplatňovať na peňažné sankcie, ktoré uložili justičné alebo správne orgány s cieľom uľahčiť výkon týchto sankcií v inom členskom štáte, ako je štát, v ktorom sú uložené.
  - ...
  - (4) Toto rámcové rozhodnutie by sa malo vzťahovať aj na peňažné sankcie uložené za dopravné priestupky.“
- 4 Článok 1 rámcového rozhodnutia, nazvaný „Definície“, stanovuje:

„Na účely tohto rámcového rozhodnutia:

  - a) ‚rozhodnutie‘ znamená konečné rozhodnutie, ktoré vyžaduje, aby fyzická alebo právnická osoba zaplatila peňažnú sankciu, ak rozhodnutie prijal:
  - ...

- ii) iný orgán štátu pôvodu ako súd v súvislosti s trestným činom [alebo deliktom – *neoficiálny preklad*] podľa práva štátu pôvodu za predpokladu, že dotknutá osoba mala možnosť, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach;
- iii) iný orgán štátu pôvodu ako súd pre skutky, ktoré sú trestné podľa vnútroštátneho práva štátu pôvodu z dôvodu porušenia právnych predpisov za predpokladu, že dotknutá osoba mala možnosť, aby sa jej prípad prejednal pred súdom, ktorý je príslušný rozhodovať predovšetkým v trestných veciach;

...“

5 Podľa článku 4 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia:

„Rozhodnutie spolu s osvedčením uvedeným v tomto článku možno zaslať príslušným orgánom členského štátu, v ktorom má fyzická alebo právnická osoba, proti ktorej bolo prijaté rozhodnutie, majetok alebo príjem, zvyčajné bydlisko alebo, v prípade právnickej osoby, sídlo.“

6 Článok 5 rámcového rozhodnutia 2005/214, nazvaný „Rozsah pôsobnosti“, v odseku 1 tridsiatej tretej zarážke a v odseku 3 stanovuje:

„1. Nasledujúce trestné činy [alebo delikty – *neoficiálny preklad*], ak sú trestné v štáte pôvodu, a tak, ako sú vymedzené právom štátu pôvodu sú dôvodom[,] v súlade s podmienkami tohto rámcového rozhodnutia a bez posudzovania obojstrannej trestnosti činu, na uznanie a výkon rozhodnutí:

...

– správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky vrátane porušenia predpisov vzťahujúcich sa na čas jazdy a odpočinku a predpisov o nebezpečnom tovare,

...

3. Pre trestné činy [alebo delikty – *neoficiálny preklad*] okrem tých, ktoré sú uvedené v odseku 1, môže vykonávajúci členský štát uznať a vykonať rozhodnutie za podmienky, že rozhodnutie súvisí so správaním, ktoré by bolo trestným činom podľa práva vykonávajúceho štátu bez ohľadu na znaky skutkovej podstaty alebo spôsob jeho opísania.“

7 Článok 6 tohto rámcového rozhodnutia stanovuje:

„Príslušné orgány vykonávajúceho štátu uznajú rozhodnutie, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4, bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti a bezodkladne prijímú všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, pokiaľ príslušný orgán nerozhodne o uplatnení jedného z dôvodov odmietnutia uznania alebo odmietnutia výkonu, ktoré sú stanovené v článku 7.“

8 Podľa článku 7 uvedeného rámcového rozhodnutia, nazvaného „Dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu rozhodnutia“:

„1. Príslušné orgány vykonávajúceho štátu môžu odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak osvedčenie stanovené v článku 4 nie je predložené, je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozhodnutiu.

2. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže tiež odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ak sa zistí, že:

...

b) v niektorom z prípadov uvedených v článku 5 ods. 3 sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa nepovažujú za trestný čin [ani delikt – *neoficiálny preklad*] podľa práva vykonávajúceho štátu;

...

3. V prípadoch uvedených v odsekoch 1 a 2 písm. c), g), i) a j), skôr než sa prijme rozhodnutie o úplnom alebo čiastočnom neuznaní alebo nevykonaní rozhodnutia, príslušný orgán vykonávajúceho štátu sa poradí s príslušným orgánom štátu pôvodu akýmkoľvek vhodným prostriedkom a prípadne ho požiada o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.“

9 Článok 20 rámcového rozhodnutia 2005/214, nazvaný „Vykonanie“, v odseku 3 stanovuje:

„Ak osvedčenie uvedené v článku 4 vedie k domnienke možného porušenia základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v článku 6 zmluvy, každý členský štát môže namietat uznanie a výkon rozhodnutí. Uplatní sa postup uvedený v článku 7 ods. 3“

10 Osvedčenie uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/214 a nachádzajúce sa v jeho prílohe obsahuje okrem iného časť g), v ktorej vydávajúci orgán musí uviesť povahu rozhodnutia, ktorým sa ukladá sankcia (bod 1), zhrnúť fakty a opísať okolnosti, za akých bol trestný čin alebo delikt spáchaný (bod 2), a v rozsahu, v akom tento trestný čin alebo delikt predstavuje jeden z trestných činov alebo deliktov uvedených v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, zaškrtnúť príslušné políčko.

Maďarské právo

11 § 112 az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. Törvény (zákon č. CLXXX z roku 2012 o spolupráci medzi členskými štátmi Európskej únie v trestných veciach) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej stanovuje:

„Právna pomoc v oblasti výkonu [zahŕňa:]

...

c) právnu pomoc pre výkon peňažných sankcií alebo iných finančných povinností;

...“

12 Podľa § 113 tohto zákona platilo, že vykonanie príslušnej sankcie alebo príslušného opatrenia sa uskutoční, ak je potrebné zohľadniť rozsudok vydaný v inom členskom štáte.

13 § 140/A ods. 3 a 4 uvedeného zákona stanovuje:

„3. V prípade druhov trestných činov alebo deliktov uvedených v prílohe 12 súd nemôže odmietnuť vykonať rozhodnutie o uložení peňažnej sankcie, ktoré vydal členský štát, z toho

dôvodu, že rozhodnutie uvedeného štátu nemožno zohľadniť, ak nebola splnená podmienka obojstrannej trestnosti.

4. Odsek 3 sa uplatní analogicky aj v prípade, že orgán iného členského štátu podá návrh na výkon peňažnej sankcie uloženej v tomto členskom štáte v súvislosti so skutkom, ktorý sa v uvedenom členskom štáte považuje za správny delikt....“

Rakúske právo

- 14 § 103 ods. 2 Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG. 1967) (spolkový zákon o motorových vozidlách z roku 1967) z 23. júna 1967 (BGB1. 267/1967) v znení uplatniteľnom na skutkové okolnosti vo veci samej (ďalej len „KFG 1967“) stanovuje:

„Príslušný orgán môže požiadať o informácie o totožnosti osoby, ktorá v určitom čase viedla vozidlo identifikované pomocou evidenčného čísla alebo používala prívies identifikovaný pomocou evidenčného čísla, alebo ktorá zaparkovala vozidlo alebo prívies ako posledná na určitom mieste pred určitým konkrétnym okamihom. Povinnosť oznámiť tieto informácie, ktoré musia zahŕňať meno a adresu dotknutej osoby, má držiteľ osvedčenia o evidencii vozidla (v prípade vodičských skúšok alebo vedenia vozidla v súvislosti s prevodom vozidla držiteľ povolenia); ak držiteľ osvedčenia nie je schopný oznámiť tieto informácie, je povinný označiť osobu, ktorá je schopná tak urobiť a ktorá je teda adresátom povinnosti poskytnúť informácie; informácie poskytnuté osobou, ktorá je viazaná informačnou povinnosťou, nezavazujú príslušný orgán povinnosti overiť tieto informácie, ak sa to zdá byť nevyhnutné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. Informácie musia byť poskytnuté okamžite a v prípade písomnej žiadosti do dvoch týždňov od doručenia; ak tieto informácie nemožno poskytnúť bez príslušných záznamov, je potrebné tieto záznamy získať. Právomoc orgánu požadovať takéto informácie má prednosť pred právom odoprieť výpoveď.“

- 15 Podľa § 134 ods. 1 KFG 1967 platí, že:

„Kto poruší tento spolkový zákon..., dopustí sa správneho deliktu a potrestá sa pokutou do výšky 5 000 eur a v prípade jej nevykonalnosti odňatím slobody až na šesť týždňov...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 16 Oznámením o spáchaní deliktu zo 6. júna 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. januára 2019, uložil Okresný správny orgán Weiz na základe ustanovení § 103 ods. 2 v spojení s § 134 ods. 1 KFG 1967 LU peňažnú sankciu vo výške 80 eur z dôvodu, že dotyčná držiteľka osvedčenia o evidencii vozidla, ktoré bolo použité pri spáchaní dopravného priestupku 28. decembra 2017 na území mesta Gleisdorf (Rakúsko), sa dopustila deliktu, keď neodpovedala v lehote dvoch týždňov stanovenej rakúskou právnou úpravou na žiadosť tohto správneho orgánu o identifikáciu osoby, ktorá uvedené vozidlo viedla alebo zaparkovala.
- 17 Okresný správny orgán Weiz ako príslušný orgán štátu pôvodu zaslal rozhodnutie o uložení peňažnej sankcie Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg, Maďarsko), príslušnému orgánu vykonávajúceho štátu, na účely výkonu tohto rozhodnutia. V osvedčení uvedenom v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/214, priloženom k uvedenému rozhodnutiu, správny orgán štátu pôvodu uviedol, že delikt, ktorý viedol k vydaniu oznámenia o spáchaní správneho

deliktu zo 6. júna 2018, patrí do kategórie trestných činov alebo deliktov „správania porušujúceho pravidiel cestnej premávky“, uvedenej v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214.

- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg) má pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť vyhovieť žiadosti orgánu pôvodu o výkon rozhodnutia o uložení sankcie v Maďarsku vzhľadom na právnu kvalifikáciu trestného činu alebo deliktu, ktorý viedol k vydaniu oznámenia o spáchaní deliktu zo 6. júna 2018, ako „správania porušujúceho pravidiel cestnej premávky“, zo strany tohto orgánu. Uvedený súd sa totiž pýta, či tento správny delikt skutočne patrí do kategórie trestných činov alebo deliktov stanovených v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke rámcového rozhodnutia 2005/214.
- 19 Vnútroštátny súd uznáva, že v rozsudku z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznanie a výkon peňažných sankcií) (C-671/18, EU:C:2019:1054), Súdny dvor rozhodol, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu nemôže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie ukladajúce peňažnú sankciu za porušenie pravidiel cestnej premávky v zmysle uvedeného ustanovenia tohto rámcového rozhodnutia, ak bola takáto sankcia uložená osobe, na meno ktorej je dotknuté vozidlo evidované na základe domnienky zodpovednosti, stanovenej vnútroštátnou právnou úpravou členského štátu pôvodu, pokiaľ možno túto domnienku vyvrátiť.
- 20 Tento súd však poznamenáva, že vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, bola sankcia uložená v dôsledku porušenia ustanovení týkajúcich sa cestnej premávky.
- 21 To však nie je prípad veci samej, pretože skutky vytýkané LU predstavujú skôr odmietnutie vyhovieť príkazu príslušných rakúskych orgánov uviesť totožnosť osoby, ktorá viedla vozidlo v čase spáchania priestupku, než „správanie porušujúce pravidiel cestnej premávky“ v zmysle článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214.
- 22 Za týchto podmienok delikt, o ktorý ide vo veci samej, nemožno zaradiť pod žiadny z trestných činov alebo správnych deliktov, ktoré vedú k uznaniu a výkonu rozhodnutí o uložení sankcie bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku.
- 23 Navyše kvalifikovať uvedený delikt ako „správanie porušujúce pravidiel cestnej premávky“ podľa vnútroštátneho súdu predstavuje príliš extenzívny výklad článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 a je v rozpore s jeho cieľom.
- 24 S ohľadom na tieto podmienky Zalaegerszegi Járásbíróság (Okresný súd Zalaegerszeg) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
  - „1. Má sa článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia [2005/214] vykladať v tom zmysle, že ak členský štát pôvodu označí konanie, za ktoré bola uložená sankcia, použitím jednej z kvalifikácií uvedených v tomto ustanovení, vykonávajúci členský štát nedisponuje nijakou mierou voľnej úvahy, ktorá by mu umožňovala odmietnuť výkon [rozhodnutia], a teda ho musí vykonať?
  2. V prípade zápornej odpovede na predchádzajúcu otázku: môže orgán vykonávajúceho členského štátu konštatovať, že kvalifikácia konania uvedená v rozhodnutí členského štátu pôvodu nezodpovedá trestnému činu alebo deliktu uvedenému v spomínanom zozname?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

- 25 Rakúska vláda tvrdí, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, keďže neumožňuje Súdnemu dvoru určiť, či je odpoveď na prejudiciálne otázky nevyhnutná na rozhodnutie sporu vo veci samej.
- 26 Podľa uvedenej vlády sa totiž tieto otázky týkajú určenia, či vnútroštátny súd môže odmietnuť vykonať rozhodnutie o uložení sankcie, o ktoré ide vo veci samej, na základe článku 5 ods. 3 a článku 7 ods. 2 písm. b) rámcového rozhodnutia 2005/214, čo znamená najskôr preskúmať, či delikt vytýkaný LU patrí medzi trestné činy alebo delikty uvedené v zozname uvedenom v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, a v prípade zápornej odpovede, či predstavuje trestný čin alebo delikt z hľadiska práva vykonávajúceho štátu v zmysle článku 5 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia.
- 27 Návrh na začatie prejudiciálneho konania však neumožňuje overiť, či je táto posledná uvedená podmienka splnená, keďže vnútroštátny súd nespresnil, či delikt, ktorého sa dopustila LU, predstavuje trestný čin alebo delikt z hľadiska maďarského práva.
- 28 V tejto súvislosti je pravda, ako vyplýva zo samotného znenia článku 267 ZFEÚ, že požadované rozhodnutie o prejudiciálnej otázke musí byť „nevyhnutné“ na to, aby umožnilo vnútroštátnemu súdu „vydať rozsudok“ vo veci, ktorá mu bola predložená (pozri v tomto zmysle Miesto Łowicz a Prokurator Generalny, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, bod 45).
- 29 V rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zavedenej článkom 267 ZFEÚ však prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Súdny dvor je preto v zásade povinný rozhodnúť, keď sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie (rozsudok z 12. mája 2021, Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, bod 25).
- 30 Z toho vyplýva, že pri otázkach týkajúcich sa výkladu práva Únie položených vnútroštátnym súdom v rámci právnej úpravy a skutkových okolností, ktoré tento súd vymedzí na vlastnú zodpovednosť a ktorých správnosť Súdnemu dvoru neprináleží preverovať, platí prezumpcia relevantnosti. Odmietnutie Súdnemu dvoru rozhodnúť o návrhu na začatie prejudiciálneho konania podanom vnútroštátnym súdom je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, ak ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na položené otázky (rozsudok z 12. mája 2021, Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, bod 26).
- 31 V prejednávanej veci je po prvé potrebné zdôrazniť, že prejudiciálne otázky sa týkajú výkladu ustanovení práva Únie.

- 32 Po druhé treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že cieľom prejudiciálneho konania nie je výklad zákonných ustanovení alebo inej vnútroštátnej právnej úpravy, skutočnosť, že návrh na začatie prejudiciálneho konania nie je úplne presný vo svojom opise vnútroštátneho práva nezbavuje Súdny dvor právomoci odpovedať na prejudiciálnu otázku položenú vnútroštátnym súdom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. decembra 2005, Burtscher, C-213/04, EU:C:2005:731, bod 33).
- 33 Po tretie treba konštatovať, že bez ohľadu na otázku týkajúcu sa podmienok uplatnenia článku 5 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 odpoveď Súdneho dvora umožní objasniť otázku, či orgán vykonávajúceho štátu disponuje voľnou úvahou, aby spochybnil právnu kvalifikáciu trestného činu alebo správneho deliktu, ktorú vykonal vydávajúci orgán, podľa ktorej uvedený trestný čin alebo delikt patrí do zoznamu uvedeného v článku 5 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia.
- 34 Za týchto podmienok a vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 28 až 30 tohto rozsudku je návrh na začatie prejudiciálneho konania prípustný.

O veci samej

- 35 Svojimi prejudiciálnymi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 vykladať v tom zmysle, že príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ktorým sa právoplatne ukladá peňažná sankcia, ak sa domnieva, že predmetný trestný čin alebo delikt, tak ako je kvalifikovaný a opísaný orgánom členského štátu pôvodu v osvedčení uvedenom v článku 4 tohto rámcového rozhodnutia, nepatrí do niektorej z kategórií, pre ktoré uvedený článok 5 ods. 1 stanovuje, že nepodliehajú posúdeniu obojstrannej trestnosti.
- 36 V tejto súvislosti treba najprv pripomenúť, ako to vyplýva predovšetkým z jeho článkov 1 a 6, ako aj z odôvodnení 1 a 2, že cieľom rámcového rozhodnutia 2005/214 je vytvoriť účinný cezhraničný mechanizmus uznávania a výkonu právoplatných rozhodnutí, ktorými sa ukladajú peňažné sankcie fyzickej alebo právnickej osobe v dôsledku spáchania niektorého z trestných činov či deliktov vymenovaných v jeho článku 5 [rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitiele Incassobureau (Uznanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 29 a citovaná judikatúra].
- 37 Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je teda bez toho, aby pristúpilo k harmonizácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa trestného práva, zabezpečiť výkon peňažných sankcií v rámci týchto štátov vďaka zásade vzájomného uznávania (rozsudok zo 4. marca 2020, Bank BGŻ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, bod 49).
- 38 Štruktúra rámcového rozhodnutia 2005/214 teda spočíva na zásade vzájomného uznávania. Z tejto zásady podľa článku 6 tohto rámcového rozhodnutia vyplýva, že členské štáty sú v zásade povinné uznať rozhodnutie ukladajúce peňažnú sankciu, ktoré bolo zaslané v súlade s článkom 4 uvedeného rámcového rozhodnutia bez toho, aby boli požadované akékoľvek ďalšie náležitosti, a bezodkladne prijať všetky potrebné opatrenia na jeho výkon, pričom dôvody odmietnutia uznania alebo výkonu takéhoto rozhodnutia sa musia vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitiele Incassobureau (Uznanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 31 a citovanú judikatúru].

- 39 Okrem toho treba pripomenúť, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá tiež vychádza zo vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, majú v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc (rozsudok z 10. januára 2019, ET, C-97/18, EU:C:2019:7, bod 17 a citovaná judikatúra).
- 40 V tejto súvislosti je príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu v zásade povinný uznať a vykonať zaslané rozhodnutie a odmietnuť, odchylné od všeobecného pravidla, ho môže len vtedy, ak existuje jeden z dôvodov neuznania alebo nevykonania, ktoré sú výslovne upravené v rámcovom rozhodnutí 2005/214 [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, bod 33].
- 41 Pokiaľ ide o kvalifikáciu dopravného priestupku, ktorý viedol k prijatiu dotknutého rozhodnutia o uložení sankcie, treba uviesť, že podľa znenia článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 trestné činy alebo delikty uvedené v zozname stanovenom týmto ustanovením podliehajú uznaniu a výkonu rozhodnutí bez preskúmania obojstrannej trestnosti skutku, ak sú trestné v štáte pôvodu a „tak, ako sú vymedzené právom štátu pôvodu“.
- 42 V dôsledku toho je orgán vykonávajúceho štátu v zásade viazaný posúdením orgánu štátu pôvodu týkajúcim sa kvalifikácie predmetného trestného činu alebo deliktu, najmä pokiaľ ide o otázku, či uvedený trestný čin alebo delikt patrí do jednej z kategórií trestných činov alebo deliktov uvedených v zozname stanovenom v článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214.
- 43 Pokiaľ teda orgán štátu pôvodu kvalifikuje trestný čin alebo správny delikt tak, že patrí do jednej z kategórií trestných činov alebo deliktov uvedených v zozname uvedenom v článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214, a zašle rozhodnutie, ktorým sa v súlade s článkom 4 tohto rámcového rozhodnutia ukladá sankcia za trestný čin alebo delikt, orgán vykonávajúceho štátu je v zásade povinný uznať a vykonať uvedené rozhodnutie.
- 44 Takýto záver je podporený aj analýzou kontextu, do ktorého patrí článok 5 ods. 1 nariadenia 2005/214. Na jednej strane zo znenia článku 7 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia totiž vyplýva, že dôvody neuznania alebo nevykonania sú v ňom výslovne stanovené. Na druhej strane podľa článku 7 ods. 3 uvedeného rámcového rozhodnutia je príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu navyše v prípadoch uvedených v jeho článku 7 ods. 1 povinný pred rozhodnutím o neuznaní a nevykonaní rozhodnutia poradiť sa s príslušným orgánom štátu pôvodu akýmkoľvek vhodným prostriedkom a prípadne ho požiadať o bezodkladné poskytnutie potrebných informácií.
- 45 Okrem toho by výklad článku 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 umožňujúci orgánu vykonávajúceho štátu vykonať svoju vlastnú kvalifikáciu dotknutého trestného činu alebo deliktu z hľadiska jeho vnútroštátneho práva bol v rozpore so zásadou vzájomnej dôvery, na ktorej je toto rámcové rozhodnutie založené a ktorá má zásadný význam v práve Únie, ako aj s požiadavkami súvisiacimi s riadnym fungovaním a účinnosťou systému vzájomnej pomoci zavedeného uvedeným rámcovým rozhodnutím.
- 46 Vnútroštátny súd má totiž v prejednávanej veci pochybnosti, či delikt, ktorého sa dopustila LU, skutočne patrí do kategórie trestných činov alebo deliktov stanovených v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej záťažke rámcového rozhodnutia 2005/214. Tento súd sa konkrétne domnieva, že orgán členského štátu pôvodu vykonal príliš široký výklad uvedenej kategórie, ktorý nemôže

zahŕňať trestné činy a delikty, ktoré majú len nepriamu súvislosť s bezpečnosťou cestnej premávky a ktoré tak ako vo veci samej predstavujú skôr odmietnutie podriaďiť sa príkazu verejného orgánu než „správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky“.

- 47 Z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, však na jednej strane vyplýva, že orgán členského štátu pôvodu na základe § 103 ods. 2 KFG 1967 kvalifikoval trestný čin alebo delikt, o ktorý ide vo veci samej, ako správanie porušujúce pravidlá cestnej premávky v zmysle článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážky rámcového rozhodnutia 2005/214.
- 48 Na druhej strane návrh na začatie prejudiciálneho konania po prvé neobsahuje nič, čo by umožňovalo domnievať sa, že osvedčenie uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutia 2005/214 zjavne nezodpovedá rozhodnutiu o uložení sankcie za dopravný priestupok, ku ktorému došlo 28. decembra 2017, a po druhé len uvádza, že vydávajúcí orgán vykonal príliš široký výklad kategórie trestných činov alebo deliktov, uvedenej v článku 5 ods. 1 tridsiatej tretej zarážke tohto rámcového rozhodnutia. Nezdá sa teda, že by sa na prejednávany prípad vzťahoval niektorý z prípadov stanovených v článku 7 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia, v ktorých orgány vykonávajúceho štátu môžu odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie o uložení sankcie.
- 49 Za týchto podmienok orgán vykonávajúceho členského štátu nemôže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie o uložení sankcie, ktoré mu bolo doručené.
- 50 Treba však pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2005/214 platí, že ak osvedčenie uvedené v článku 4 vedie k domnienke, že došlo k porušeniu základných práv alebo základných právnych zásad zakotvených v článku 6 ZEÚ, príslušný orgán vykonávajúceho členského štátu môže namietat proti uznaniu a výkonu rozhodnutia. V takom prípade musí najprv požiadať orgán členského štátu pôvodu o akékoľvek potrebné informácie podľa článku 7 ods. 3 tohto rámcového rozhodnutia. S cieľom zabezpečiť potrebný účinok uvedeného rámcového rozhodnutia, a najmä dodržiavanie základných práv, je orgán členského štátu pôvodu povinný poskytnúť tieto informácie [pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Uznanie a výkon peňažných sankcií), C-671/18, EU:C:2019:1054, body 44 a 45].
- 51 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2005/214 sa má vykladať v tom zmysle, že ak nie je prítomný niektorý z dôvodov neuznania alebo nevykonania rozhodnutia, výslovne stanovených v tomto rámcovom rozhodnutí, orgán vykonávajúceho štátu v zásade nemôže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ktorým sa právoplatne ukladá peňažná sankcia, ak orgán štátu pôvodu predmetný trestný čin alebo delikt kvalifikoval v osvedčení podľa článku 4 uvedeného rámcového rozhodnutia tak, že patrí do niektorej z kategórií trestných činov alebo deliktov, pre ktoré uvedený článok 5 ods. 1 stanovil, že nepodliehajú posúdeniu obojstrannej trestnosti.

O trovách

- 52 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 5 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2005/214/SVV z 24. februára 2005 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na peňažné sankcie, v znení zmenenom rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že ak nie je prítomný niektorý z dôvodov neuznania alebo nevykonania rozhodnutia, výslovne stanovených v tomto rámcovom rozhodnutí, orgán vykonávajúceho štátu v zásade nemôže odmietnuť uznať a vykonať rozhodnutie, ktorým sa právoplatne ukladá peňažná sankcia, ak orgán štátu pôvodu predmetný trestný čin alebo správny delikt kvalifikoval v osvedčení podľa článku 4 uvedeného rámcového rozhodnutia tak, že patrí do niektorej z kategórií trestných činov alebo deliktov, pre ktoré uvedený článok 5 ods. 1 stanovil, že nepodliehajú posúdeniu obojstrannej trestnosti.

Podpisy